

Pravljica o deklicah, ki so predle zlato

Estonska narodna pravljica

Lahko si mislite, kako prepadena je bila najmlajša sestra, ko je sedla za kolovrat in opazila, da je bila zlata nit pretrgana! Sestrici sta ji hitro prihiteli na pomoč in naposled so zvezale oba konca, in najmlajša deklica je hitela po-

Starka se je tisto noč vrnila s potovanja. Zjutraj je stopila v predilnico in takoj zapazila, da nekaj ni v redu. Vsa razjarjena je poklicala deklice predse in jih jela izpraševati. Deklice so se izvijale in lagale, a kaj hočete, laž ima

ganjati kolo, da bi nadomestila, kolikor je bila zamudila s kramljanjem.

Toda — o groza! Nit ni imela več tistega zlatega bleska kakor prej. Vse drgnjenje in vse solze ji niso mogle vrniti prejšnjega sijaja. Nesreča pride v hišo skozi vrata ali skozi okno ali skozi špranje v tleh — pravi stari pregovor, in tako se je tudi tu zgodilo.

kratke noge, in starka je kmalu vse vedela. Začela je kleti, da so deklice kar prebledele ter grozila, da polomi kraljeviču vse kosti in vrže njegovo truplo divjim zverem, če se le še enkrat prikaže.

Najmlajša sestra je zardela do las. Ves dan in vso naslednjo noč se ni mogla pomiriti, ker se je bala za kraljevičevo

življenje, če bi se še vnovič pokazal v starkini koči. Zgodaj zjutraj, ko so starčka in sestri še spale, je tiho zapustila kočo in odhitela v gozd. Na srečo se je bila v otroških letih od starke naučila ptičjega govora, kar ji je zdaj koristilo. Na bližnjem drevesu je sedela vrana, ki si je s kljunom trebila perje. Deklica je vzkljknila:

»Draga vrana, najmodrejša vseh ptic, ali mi ne bi hotela pomagati?«

»Kakšne pomoči potrebuješ?« je vprašala vrana.

Deklica je nekaj trenutkov premišljevala, potem pa rekla: »Poleti iz gozda, dokler ne prideš v veliko mesto. Tam boš videla kraljevski grad. Poišči mladega kraljeviča in povej mu, kakšna nesreča me je doletela.«

Nato je povedala vrani svojo nesrečo s pretrgano nitjo in vso strašno grožnjo, ki jo je bila razjarjena mati izrekla proti kraljeviču, ako se še kdaj pokaže. Vrana je obljubila, da bo kraljeviču vse sporočila, če bo le razumel njeno govorico.

Odslej mati ni več dala najmlajši hčerki, da bi predla. Smela je samo zvijati prejo v klobčiče. To delo je sicer mnogo lažje, vendar je bila deklica od dne do dne bolj žalostna, ker jo je mati prepreženo zmerjala.

Drugi večer se je vrana oglasila z drevesa pred kočjo:

»Kra-kra-kra-kra!«

Izmučena deklica je hitro stekla pod drevo, da bi slišala odgovor. Vrana je bila na srečo našla v kraljevem gradu mladega vrtnarja, ki je dobro razumel ptičjo govorico. Naprosila ga je, naj sporoči kraljeviču vso reč. Ko je vrtnar povedal kraljeviču, kar je bila deklica naročila vrani je bil ta zelo žalosten; vendar je takoj poiskal svoje prijatelje in se z njimi posvetoval, kako bi rešil ubogo deklico.

»Povej vrani«, je rekel vrtnarju, »naj se hitro vrne v gozd in sporoči deklici, da pride deveto noč rešitelj, ki bo iztrgal mlado ptičko iz kraguljevih krempljev.«

V zahvalo za svojo pot je dobila vrana še kos mesa, da si okrepi peruti; nato so jo poslali nazaj.

Deklica se je zahvalila vrani za pomoč in si skrbno zapisala vsako njeno besedo v srce, da ne bi nihče ničesar izvedel o tem. Vendar, čim bolj se je bližala deveta noč, tem težje ji je bilo srce od hude slutnje.

V deveti noči, ko so legle mati in sestri k počitku, se je tiho splazila iz kočje.

Legla je v mehko travo in z burno utripajočim srcem čakala zaročenca. Tesnoba in hkrati upanje sta ji vznemirjala dušo. Že je petelin v drugo zapel, a še vedno ni bilo od nikoder slišati korakov ali peketanja konjskih kopit. Med drugim in tretjim petelinjim petjem je pa zdajci začula šumenje listja. Tiho se je splazila v tisto stran, od koder je prihajalo šumenje, da bi posvarila prihajajočega, naj ne zbudi starke.

Kmalu je zagledala dolgo vrsto vojščakov. Na čelu jim je jahal mladi kraljevič. Ko je zagledal svojo zalo nevestico, jo je vzdignil k sebi na konja in vsi so hitro oddirjali proti mestu. Mesec jim je blede svetil na pot, in kmalu se je jelo nebo za gorami rdečiti od vzhajajočega solnca. Svetloba je zbudila ptičja grla in že je bil ves gozd kakor zelena pesem.

(Konec prihodnje nedelje)

Slavo štine:

Črni zmaj

Teci, teci srček moj,
ti neugnani nepokoj;
pridi k svoji mami,
da se ti kaj ne zgodi.

Hitro, Milko, moj junak!
Glej, čez polje črni mrak
dirja naglo za teboj —
sicer vzame te s seboj.

Milko teče na vso moč,
da ga ne ukrade noč —
in je vselej prav vesel
svojo mamico objel.

Zlata mati — tisoč sreč —
zlate mamice ni več!
Ugrabil jo je — črni zmaj
in ne da je več nazaj...

R. Hughes:

Čudovita vožnja

Zivelo je v nekoč drobno dekletce, živel je v veliki, neprijazni hiši. Bilo je precej majceno drobno dekletce, komaj pet let staro. In očim in mačeha, pri katerih je živela, sta bila zelo ostra in stroga z njo. Malokdaj sta kaj storila, kar bi imela rada, če pa sta se kako pomujala, da bi ji napravila veselje, se ni baš dosti zmenila za to.

Le malo igračk je imela in še te so navadno zaklepali pred njo v težko omaro. Samo nekaj je imela, kar pa je bilo res zabavno. Nekaterim, ki so poznali njene oči in mačeho, se je sirotče smililo, pa so včasih pozvonili v telefon; in če je takrat mogla prva skočiti k telefonu in se javiti, še preden bi kdo drug to napravil, je pa zadržala po telefonski žici do hiše, kjer so jo klicali, in tam prebila dan. — Drugi otroci, to je že res, tega ne znajo, ampak ona je to znala. — Ko se je zmrščilo, so spet pozvonili pri njih doma in spet se je zaskakala vzdolž po telefonski žici, po isti poti, po kateri je prišla, in nihče ni nikoli za to zvedel.

Nekega jutra, ko ji je bilo strašno dolgčas, je zapel telefon. Planila je tja, da bi se javila, in ne da bi počakala in pobarala, kdo da jo tam kliče, je že drsela kot veter po žici. To pot pa sploh niso bili prijatelji očima in mačeha, ampak čisto tuji ljudje, ki so napačno zvezili dobili. Lahko si mislite, kako so od začudenja onemeli, ko je nekaj pljusknilo v slušalko, udarilo na uho in štrbunknilo na tla: komaj so verjeli svojim ušesom, venomer so sklepali roke in se čudili: »O ti otrok ti!«

»Rajši nehaite s tem vašim »O ti otrok ti!« pa me pošljite nazaj domov! Kar pozvonite še enkrat pri nas doma!«

»Ampak to je tisto, ker tega ne moremo; saj še številke ne vemo; če so nas

pa napak zvezali. Kaj je ti ne veš?«

Dekletce pa je bilo še premajhno, da bi poznalo svojo lastno telefonsko številko. Saj še tega ni vedelo, kako je ime očimu in mačehi, da bi mogoče v telefonskem imeniku staknili številko.

»No, potem pa ni druge pomoči, kot da pri vas ostanem,« je menilo dekletce.

Ogledala se je, kam je prav za prav zašla. Bila je v veliki, lepi, solnčni sobi — najbrž najlepši v vsej hiši.

»Mislim,« je reklo dekletce, »da bi se iz tega-le dala napraviti prekrasna otroška soba. Če bi le hoteli pomesti ven te zlate omare, mize in stole, pa postaviti noter pravo pravcavo mizo, po kateri človek lahko brez skrbi skače, in če bi mi še nekaj vozičkov za punčke kupili, potem bi se mi pa res dobro godilo.«

Tako bi tudi doma rada govorila z očimom in mačeho, če bi se le upala. Ampak ker ti ljudje niso bili očim in mačeha, se ji je zdela najlepša prilika, da enkrat poskusi, kako je to prijetno.

In dobri ljudje so pospravili lepo zlato opremo v eno izmed pritličnih sob in se tam zasedrali, kolikor dobro so mogli. Veliko solnčno sobo pa so prepustili dekletcu.

Vse je šlo dobro nekaj časa; kmalu pa je spoznala še kopico drugih otrok v soseščini, in tedaj se ji je pričela celo njena velika, lepa soba zdeti premajhna. Na noben način se »skrivalec« niso mogli igrati, kot se spodobi. In prosila

je dobre ljudi, naj ji izprazni jo še nekaj sob ter jim modro nasvetovala, naj

tudi vse porcelanovino kam skrijejo, če ne bo šlo vse rakom žvižgat.

Ni trajalo dolgo, pa je že imela vso hišo razen ene same samcate sobe, ki jo je milostno prepustila dobrim ljudem.

Ko pa se je bližal dan svetega Janeza, je seveda tudi ona hotela imeti kres. Ker pa je bilo tiste dni precej mrzlo, je vprašala dobre ljudi, če bi jim mogoče ne bilo nerodno sneti streho raz hišo. »Potem«, je dejala, »bom lahko kar doma ostala in spuščala rakete v nebesa; na vrtu, mislim, piha tak mrzel veter!«

Dobri ljudje so si priskrbeli težkih kladiv in začeli razbijati streho. Kmalu so napravili čisto spodobno luknjo...

Sosedje so odkritosrčno pomilovali dobre ljudi.

Enemu izmed sosedov pa je šinila v glavo dobra misel.

Prišel je k dekletcu in mu rekel, da ima darilce zanjo...

»Najlepša raketa,« je dejal sosed... Končno je le prišel sv. Janez. Dekletce je sedelo na podstrešju brez strehe, ker do takrat so jo vso razbili, še več kot bi bilo treba...

»Tale palica je precej težka, pa bo že šlo,« se je malce namrdnila, ko je privezala raketo na najlepšo popotno palico z zlatim držajem.

Prižgala jo je. Ko pa se je zablistalo, se je ukrivljena palica zataknila za pas njenih hlačic in jo potegnila s seboj visoko gori v nebesa!

»O joj, ojoj!« so zaklicali dobri ljudje, »kakšna nesreča! Kaj se je zgodilo.«

»Je že prav,« je rekel sosed, ki ji je podaril raketo, »saj sem vse nalašč naredil. Začarano raketo sem ji dal; sicer je pa to edina stvar, ki ve, kje dekletce stanuje in ki jo bo odnesla domov.«

Kar se je tudi natanko zgodilo. Raketa je zaplaval po temnem nebu in nato — štrbunk! v sod za deževnico na strehi očima in rračeh.

Tukaj sta jo tudi našla, jo rešila, umila, ji postregla z zoprnimi kolački, mrzlo jagnjetino, nobene besede nista spregovorila z njo, samo gladila sta jo po laseh.

Manica:

Konj in puta

Isker konjič je, vprežen v kočijo, pripeljal gospodarja na domače dvorišče. Gospodar je stopil z voza in zadovoljno potrepil konja po grivastem vratu. Konjič se je nato ošabno obrnil proti putki, ki se je sprehajala po dvorišču:

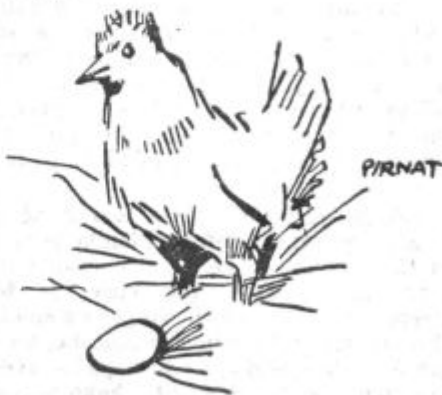

PIRNAT

»Glej,« je dejal, »kako me ima gospodar rad! No, saj me ima lahko. Kdo bi ga pa tudi hitreje vozil kakor jaz. Ali zmoreš ti, neumna kokoš, kaj takega?«

»Ne zmorem,« je ponižno odgovorila puta.

»Seveda ne zmoreš. Jaz pa delam to skoraj vsak dan,« je rekel prevzetni konjič.

PIRNAT

Drugi dan je gospodar sedel na konja in jahal sem in tja po dvorišču in vrtu. Komaj je konjič opazil putko, ji je že zaklical:

»Hoj, hoj, kokoška! Ali me vidiš? Ali znaš ti kaj takega?«

»Ne znam,« je spet pohlevno odvrnila putka.

»Kako bi neki znala reva! Jaz pa delam to vsak dan,« se je naphnil konjič.

Tretji dan je konj ostal v hlevu, privezan k jaslīm. Pod jaslīm je bilo kurje gnezdo in na njem je čepela putka. Zdajci je pa stopila z gnezda, glasno zakokodakala in rekla konju, kazoč na pravkar znešeno jajce:

»Ali znaš ti napraviti tole?«

»Neumnost! Kako naj bi znal,« je nevoljno zarezgetal konj.

»Vidiš, jaz pa napravim kaj takega skoraj vsak dan,« je dejala putka in vnovič veselo zakokodakala.

Konjič je v zadregi stresel grivo in pustil odslej putko pri miru.

Onemu, ki greh prizna, se odpusti

Vzhodni motiv

Modri kralj Salamon je nekega dne obiskal ječo, v kateri so bili zaprti zločinci. Izpraševal jih je vse po vrsti, zakaj so zaprti.

»Kaj si zagrešil?«

— Gospodar naš, zaradi božje pravice sem prišel v ječo.

»In ti?« je vprašal vladar dalje.

— Tudi jaz sem nedolžen, tako mi vsega na svetu.

Drug za drugim je skušal prepričati kralja, da ni niti kriv niti dolžen.

H koncu je opazil kralj nekega jetnika, ki ni silil v ospredje, da bi govoril z

njim, ampak je žalosten in zamišljen sedel v kotu ječe. Tudi njega vpraša kralj, kakor je vprašal vse ostale, in ta jetnik mu odgovori:

— Vladar, grešil sem, kradel sem, pa sem zaradi tega zaprt in obsojen.

Kralj se zdaj obrne k jetniškimi paznikom in zaukaže:

»Tako j izpustite tega zločinca na svobodo, da ne pokvari ostalih poštenih ljudi tu y ječi.«

Neumni osel

Ljudje imajo mnogo predsodkov. O ljudeh in o živalih sodijo nepravilno in krivično in radi nesmiselno ponavljajo slabe in hude sodbe drugih ljudi. Tako ne slišimo govoriti drugače kakor »osel neumni«. In osel velja tako nekako za zgled neumnega bitja. Pa vendar osel ni samo dobrohotna žival, ampak je prav tako moder in pameten kakor vse druge živali. Čujmo tole prigodbo:

V neki naselbini pri Madridu na Španškem je spravil kmet dolga leta v mesto mleko, in sicer na oslovem hrbtu.

Pot sta prehodila z oslom vsak dan v letu in ob istem dnevnem času. Nekoč je pa kmet obolel in ni mogel iti z oslom v mesto. Domislil se je pa, da bi mogel oddajo mleka oskrbeti osel sam. Dal je živali na hrbet običajni tovor, za komat pa pritrnil oslu listek, na katerega je napisal, da prosi, naj si od osla mleko vzamejo odjemalci sami. Potrepljal je osla še po hrbtu in žival je mirno odkljusala po znani ji poti...

Potem je osel vsak dan kar sam nosil mleko v mesto. Ko je kmet ozdravel in se spet pripeljal z oslom v mesto, je slišal o pametni živali samo pohvalo. Osel je prihajal zmerom ob pravem času in se ustavljal povsod tam, kjer so običajno jemali od kmeta mleko. V neki hiši so kmetu celo pripovedovali, da niso bili takoj pripravljeni vzeti mleko z oslovega hrbta, pa je postal dolgouhi nosač nepotrpežljiv; z gobcem je menda potegnili za vrstico pri zvoncu, ki ga je nosil, in tako priklical svoje, ali bolje gospodarjeve odjemalce.

Ne sodimo ne ljudi ne živali po predsodkih, ampak preiščimo vedno vsak slučaj in naši bomo, da so pogosto preprosti ljudje in zaničevane živali boljše od onih, o katerih gre po deželi najboljši glas.

Božena Němcová:

O neubogljivih kozličkih

Biba je kosa, ki je imela štiri kozličke. Nekeč je morala sama nekam oditi, menda na pašo, in je zbrala okrog sebe vse kozličke ter jim zabičila:

»Ljubi otroci, jaz moram nekam iti in vas za trenutek pustim tukaj same. Vrata bom zaprla; a svarim vas, ne odpirajte nikomur, dokler ne zaslišite mojega glasu.«

Kozlički so obljubili, da bodo ubogali. Mati je trdno zaprla vratca in mirno odšla.

Ni še preteklo mnogo časa, pa pride lisica in začne klicati:

»Kozlički, otročički moji, odprite vrata, polne kozice mleka vam nesem.«

Kozlički so poslušali in poslušali, potem pa odgovorili:

»Ne odpremo, to ni naše mamice glas, naša mamica ima tenek glas.«

Lisica se pa s tem še ni dala odbiti. Kmalu je spet prišla in zaklicala s še tanjšim glasom:

»Kozlički, otročički moji, odprite vrata, polne kozice mleka vam nesem.«

Kozlički so poslušali in poslušali, potem pa odgovorili:

»Ne odpremo, ne, to ni naše mamice glas, naša mamica ima še tanjši glasek.«

Lisica je odšla, ali čez nekaj trenutkov je spet zaklicala s kar moči najtanjšim glasom:

»Kozlički, otročički moji, odprite vrata, polne kozice mleka vam nesem.«

Kozlički so poslušali, ali tokrat niso mogli razločiti materinega glasu. Eden je rekel:

»To je glas naše mamice!«

Drugi: »Ni!«

Tretji je dejal: »Odprimo!«

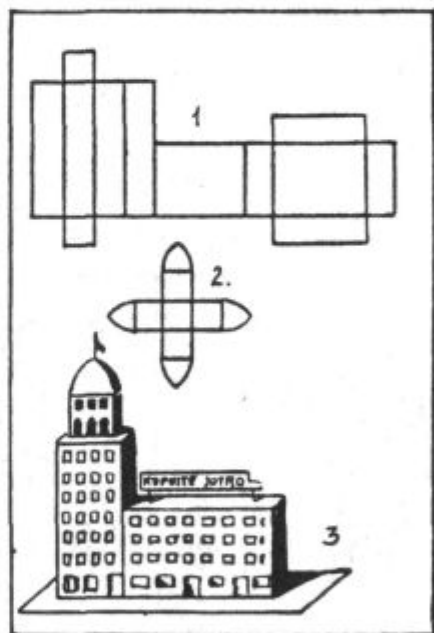
Četrti: »Ne odprimo!«

In nikako: se niso mogli sporazumeti, kaj naj store, dokler ni končno prišlo do pretepa. Začeli so se med seboj trkati in v sami gorečnosti butnili v vrata in jih odprli. Tedaj je lisica planila mednje in raztrgala vse štiri.

Nebotičnik

Ste videli nebotičnik v Ljubljani? Tisti, ki ga niste videli na svoje oči, gotovo poznate njegovo sliko iz »Jutra«. Pa si poizkusite še vi zgraditi takšno stavbo iz lepenke.

Na sliki 1. in 2. vidite mrežo, ki si jo izrežite v primerni velikosti iz trde lepenke. Slika 3. vam pa kaže, kakšen bo di nebotičnik, ko bo gotov.

Okna na stavbi naredite tako, da prilepite na stene majhne svetlovišnjeve papirnate pravokotnike. Na ravno streho zgradbe pritrđite poleg stolpa reklamni napis.

Lahko si zlepite še več nebotičnikov, da, celo mesto si lahko postavite. To pa prepustim vaši iznajdljivosti in spretnosti.

Kaj pišejo Jutroučki?

Kaj bi storila, če bi smela storiti, kar bi hotela?

Iz srca človeka, kakor iz njive, izrujejo plevel škodljivi, izruvala vse misli bi lažnjive, ki rastejo po srca — njivi.

Iz srca človeka bi iztrebila zavist, požrešnost in črno zlobo; iz njega sovraštvo grdo bi spodila za vso večno dobo.

Njivo srca zrahljala bi potem, v njo pravičnost in resnico bi vsadila, posebno pa človeškim srcem vsem do bližnjega ljubezen bi vcepila.

Na svetu zavlada bi sama sreča in vsakdo v zadovoljstvu bi živel, prazna bila sleherna bi ječa in dosti kruha vsakdo bi imel.

**Sonja Vandot, uč. I. real. gimn.,
Ljubljana, Pred škofijo 14.**

Dragi stric Matic, hočem Ti povedati, kako bi živela, če me ne bi nikdo nadzoroval. Živela bi po mili volji, brez pravega reda. Zjutraj bi odšla na izprehod in bi bila do opoldne zunaj. Poleti bi se kopala, pozimi pa drsala. A kje bi dobila denar? Tega še sama ne vem. Zato Te prosim, dragi striček, ako bi mi pomagal odgovoriti na to težko vprašanje. Še celo na šolo bi pozabila, če me ne bi kdo opomnil. Tako bi živela brez nadzorstva.

**Zdenka Pirnat, uč. IV. razr. osn. šole,
Kamnik, Pod goro 11.**

Novi natečaj mi je zelo všeč. Komaj sem čakal, da pride nedelja. Ako bi smel storiti, kar bi hotel, bi najprej poskrbel za uboge brezposelne. Naredil bi veliko pojedino, kjer bi nasitil vse te lačne trume, nato pa jih oblekel od nog do glave. Tolažil bi tudi naše podjarmljene brate in jih bodril v zavesti, da niso pozabljeni.

**Uroš Krže, uč. II. razr. mešč. šole na
Prulah, Ljubljana, Čopova c. 10.**

Če bi smel storiti, kar bi hotel, bi pomagal svojim bratom, ki trpe, jih tolažil in krepil. Njihove trate bi oživele,

njihova polja bi bogato obrodila. Veselja bi ne bilo ne konca ne kraja. Kmetič bi zopet z veseljem delal, ker bi vedel, da se trudi zase. Nov up bi napolnil vso deželo.

**Levin Krže, uč. I. razr. mešč. šole na
Prulah, Ljubljana, Čopova ul. 10.**

Dragi striček!

Če bi vse storiti smel, odšel na Triglav bi vesel, Zlatorogovo bi kraljestvo gledal, skrivnosti vseh nobenemu povedal.

Če rog njegov dobil bi zlat, domov bi vrnil se bogat, osrečil bi Slovence vse, ki tuge toliko trpe.

Da bi Slovenec bil povsod srečen in sam svoj gospod, da bi naš rod ponosen bil, povsod zastavo bi razvil.

**Marjan Jerše, uč. I. razr. real. gimn. na
Poljanah, Ljubljana, Kapiteljska ul. 7.**

V Trbovljah

»Ah, lepi, pisani balonček, zleti, zleti gor v nebo, pa povej tam gori Bogcu, kako pri nas je zdaj hudo.

Povej, da očka nima dela, bolna mamica leži, da kup otrok pa kruha prosí, a kruha od nikoder ni.

Povej, da kot pri nas, povsod je zdaj tako strašno hudo, da tisoči in tisoči proseče gledajo v nebo.

Lepo te prosim, o balonček, zleti k Bogcu gor v nebo! Mogoče tebe se usmili, dá boljše čase na zemljo.«

Balonček lepi nič ne sliši, tiho se razpoči le.

Otroka nihče se ne usmili, sam prenaša vse gorje.

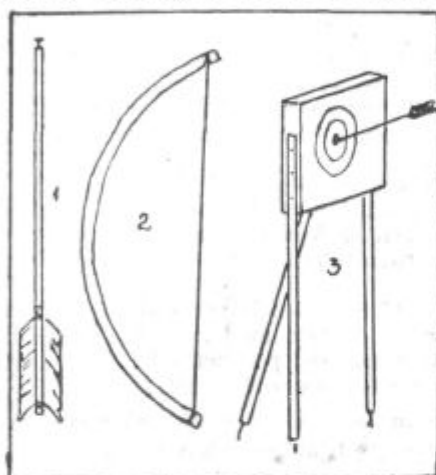
**Majda Kratnar, uč. III. r. II. real. gimn.
v Ljubljani.**

Za spretnne roke

Lok

Streljanje z lokom je prav zanimiv sport, zato ga lahko poizkusite tudi vi, dragi Jutrovčki. Lok, strelice in tarčo si pa lahko kar sami napravite.

Za lok si odrežite debelejšo leskovko in ji na vsakem koncu razrežite plitek žleb. Palico previdno upognite in privežite v oba žleba tenko, a močno vrstico. (Sl. 2.) Lok naj ne bo od začetka pre-

več upognjen. Po daljši rabi namreč prožnost lesa popusti, in tedaj je treba lok bolj in bolj napenjati, kar storimo tako, da ga upognemo in napeto vrstico še enkrat ovijemo okoli konca palice.

Strelice si naredite iz tenkih ravnih leskovk. Na enem koncu paličico prekoljite in vložite v precep kos kokošjega peresa, ki ga pritrdite stem, da precep na krajih ovijete s sukancem (Sl. 1.). Drugi konec strelice obtežite s tem, da zabijete vanj primerno težak žebliček.

Tarčo pa si naredite takole: iz deščic si zbijete plitek zaboj, ki naj ima kakih 50 cm v kvadratu; visok naj bo 10 cm. Na dve stranici pribijete po eno 1—1.50 metra dolgo letvico. Tudi na dno pritrdite eno letvico tako, da boste lahko postavili tarčo kakor stojalo. Zaboj napolnite z mehko, dobro pregneteno ilovico ali glino, v katero zarišete kroge.

Seveda bi si lahko tarčo narisali kar na desko in streljali vanjo s strellicami, ki imajo ostrino; a take strelice so za nevajeno roko zelo nevarne. Zato ostani- mo rajši pri prej opisanih strellicah. Tudi s temi morate biti previdni. Zato: kar streljate, ne sme stati v smeri stre-

ljanja, zlasti pa ne v bližini tarče, noben opazovalec.

Kadar nebate streljati, glino spet lepo poravnajte in si zarišete kroge za prihodnje streljanje. Da pa glina ostane mehka, pokrijte zaboj z mokro cunjjo ter ga shranite v kleti.

Nekaj zanimivosti

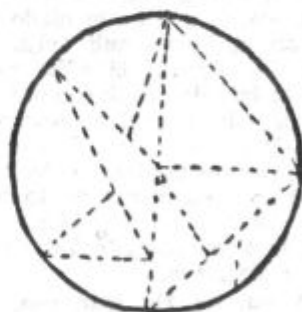
Najvišji doslej doseženi vrh Mount Kamet v Himalajskem pogorju je samo 1200 metrov nižji od gore Mount Everest (izg. Maunt Ivrist), ki je najvišja na svetu.

Na mesecu opazujejo zvezdogledi gorski venec, ki ga pogosto nazivajo »Apenini meseca« in ki je dolg menda 650 kilometrov.

Plodovi enega hektarja zemlje so potrebni, da se z njimi prehrani en Američan. Za prehrano enega Nemca je pa narobe treba samo pol hektarja zemlje, za Kitajca četrta hektarja in za Japonca le osminka hektarja zemlje. Iz tega jasno vidimo, koliko skromnejši in koliko bolj odporni so n. pr. Kitajci ali Japonci od Američanov.

Sestavljenka

Rešitev

Iz dvanajstih delov sestavljen krog.

Rešitev križanke »Aljažev: 'oln«

Vodoravno: 2. trs, 4. ir, 5. li, 7. žival, 9. god, 10. oljka, 12. takoj, 13. kvar.
Navpično: 1. ar, 2. Triglav, 3. sladkor, 4. Iž, 6. li, 8. vojka, 10. otko, 11. aj!

Posetnica

O. Travnar

Kakšen poklic ima ta gospod?